

TEKSTI Matti Riekki | KUVA Napalm | www.wolfpackunleashed.tk

Speed metal! Tämä siitäkkin huolimatta, että itävaltalainen Wolfpack Unleashed tykkää itse termistä “melodinen thrash”. Genreistä viis, pääasia että homma toimii ja vastustus pelaa.

**Inhiminen on
ihmiselle susi**

Tarina kertoo, että kitaristi Wops Koch perusti Itävallan "ainoan" thrash metal -yhtyeen 1990-luvun puolivälissä. Ensin Koch heittäli bändeineen löylyä sakemännikauhalla, mutta hiljalleen veikkonen alkoi suunnata innostustaan San Franciscon Bay Areaan suuntaan ja ujuttaa musiikkiinsa palasia, jotka muistuttivat yhteistä kuten Metallica, Testament, Exodus ja Megadeth.

Silloin kun vauhti oli vauhtia, tätä meidänkiä kutsuttiin speed metaliksi. Suomessa tuolloin hallitsivat Stone, Airdash ja Prestige. Elettiin 1980-luvun loppua.

Reippaat puolitoista vuosikymmentä myöhemmin Koch sai viimein kasaan bändin, jossa oli riittävästi puhtia ja puhuria saattamaan miehen visiot oikealle tolalle. Koplan nimeksi viilautui lopulta Wolfpack Unleashed. Ei tarvittu kuin esikoisdemo oikeaan osoitteeseen, ja susilauma oli ensimmäisen oikean levynsä kimpussa.

Nimellä Anthems Of Resistance merkitty esikoinen tulee suoraan sieltä mistä Stonekin. Ja jos tuo levy olisi julkaistu aikoinaan, sitä olisi markkinoitu spiidinä. Miksi siis mainostatte musiikkianne thrash metalina, jopa niin, että solistinne täytyy ajoittain varmistaa asia huudahtamalla "thrash!", Wops Koch? Eikö speed olisi nykymaailmassa keino erottua rekkalastillisista kaltaisianne?

– Minusta melodinen thrash on juuri oikea termi. Onhan siellä joukossa tavaraa, johon speedkin kävisi, mutta... Onko Megadethin Rust In Peace thrashia? Vai speediä, koska se on niin melodista? Minä kutsun sitä thrashiksi, vaikka se Slayeria olekaan.

No okei. Ei kiusata herkkää löylyttäjää enempää. Tai kiusataanpa sittenkin. Pyydän Kochia selittämään, mikä Wolfpack Unleashedissa oikein on omaa. Näet jos rehellisiä ollaan, niin kyllähän vaikutteet kuuluvat.

Seuraa pitkä luento siitä, miten kaikki on jo tehty ja pyörää ei voi keksiä uudelleen. Eikä suosikkibändejä haluta missään nimessä kopioida, vaikka joku tahti saattaa tulla kuulostaakin.

– Jos selviiä, että jollain ukrainalaisella räsi-bändillä oli samanlainen riffi vuonna 1985, niin minkäs tuolle sitten mahtaa, Koch päättää vuodatuksensa.

Päättän liennyttellä hieman tuotunutta nokkamiestä utelemalla hänen kotimaansa metallimeiningistä. Onpa tuo niinkin, ettei Itävalta nyt ihan ensimmäisenä pomppaa mieleen niitä heavyn mahtimaita luelteltaessa.

– Kuolometalli hallitsee täällä, vaikka jotkut kersat ovat hypänneet metalcore-junaankin, Koch aloittaa. En viitsi keskeyttää kysymällä, tarkoittaako mies kenties uskomattoman hype-laatu-suhteen luonutta paskabändiä The Sorrow'ta.

– Joo, ja sitten kun kyseessä on kuolobändi, joka ei osaa soittaa, se kutsuu musiikkiin "brutaaliksi death metaliksi", hah. Sitten meillä on tietysti paljon black metalia, koska Summoning, Abigor ja Stench ovat menestyneet ja jokainen haluaa luonnollisesti palansa kakusta. Meillä on jopa progemetallia, mutta me rässääjät olemme todellinen vähemmistö täällä.

Hajuttomat punkit

Albuminsa nimi huutaa vastustusta, mutta mitä Wolfpack Unleashed sitten on vastaan? Tätähän täytyy kysyä itseltään herra Kochilta. Sen verran kuitenkin tunnen sensorin vastuuta, että uskontoja ja sotaa ei saa mainita.

– No... sitten otan politiikan ja modernin yhteiskunnan ylipäätään. Täällä on liikaa tyyp-

"Olemme sekoitus FIGHT CLUBIA JA PUNKKAREITA, joskaan emme lemua yhtä pahalle."

pejä, jotka kertovat sinulle mitä tehdä, kuunnella ja ostaa, siis mikä on "coolia". Me nakaamme paskat moiselle meiningille ja olemme sitä mieltä, että vapaa tahto tekee ihmisen. Olemme sekoitus Fight Clubia ja punkkareita, joskaan emme lemua yhtä pahalle, heh.

Koch painottaa, että bändinsä debyytti on myös vastalause nykyiselle muoviselle musiikkibisnekselle, tuolle kaupallisen toiminnan haaralle, joka on tuonut casting-bändit jopa metalliin. Asenne on helppo ottaa todesta, järjestihän WPU – kuten bändi haluaa nimensä lyhennettävän – sellaisenkin tempauksen, että jokainen susidemon omistaja sai ostaa uuden albumin halpaan seitsemän euron hintaan.

– Fanimme ottivat tempun todella hyvin vastaan. Tokihan menetimme sen myötä paa-lua, mutta hei, jos lempibändini tekisi näin, olisin pirun mielissäni ja rakastaisin heitä vielä enemmän! Minusta on epäcilua ripata porukkaa, joka joutuu jo maksamaan itsensä kipeäksi konserttilipuista, levyistä ja kusipääbändeistä, jotka ottavat rahaa siitä, että heidän foorumeitaan voi lukea.

Tätä jatkakään täytyy digata, eikö? Tykkääköhän se vielä suomalaisesta musiikistakin?

No, Stone ja kumppanit nyt eivät kilkuta minkään sortin kelloja, mutta nimipudottelu tuottaa osumia kuten Amorphis, Bodom ja Am I Blood. Lisäksi Koch kertoo omistavansa melkein kaikki Sentencedin levyt.

– Suomi on todellinen metallimaa, joka sei-

soo omilla jaloillaan, toisin kuin Itävalta, jossa digataan vain bändejä, jotka tulevat muualta. Toisaalta, olettehan te tuottaneet myös Nightwishin... Olette kirottuja sen vuoksi, hah!

Samoihin jälkiin

Anthems Of Resistancen viehättävimpiä piirteitä ovat sen vokaalit. Basisti-laulaja Günther Wirth "laulaa" kuin Janne Joutsenniemi parhaina päivinään, siis siihen malliin, että seikkailu puhtauden ja epäpuhtauden veitsenterällä on tosiasia.

Tämä on nykyisessä protools-hinkkausmaastossa mukavaa. Mutta kuinka Günther tekee sen, siis onnistuu kuulostamaan epäviirelsetä, vaikka onkin viressä? Tai toisin päin.

– Se mies pystyisi vääntämään albumin ihan viimeisen päälle puhtaastikin, mutta sil-

loin henki katoaisi, luulen. Jotkut tyypit arvostelevat Güntherin laulua, mutta meille se antaa väristyksiä. We love that shit! Pidämme siis vokaalit raakoina ja aggressiivisina, mutta yritämme soittaa niin tarkasti kuin mahdollista.

Albumin merkillisin kappale on Eroica, joka kertoo Beethovenin viimeisiä vuosia kuuroutumisen ja sairauden parissa. Kuulostaa vit-siltä, ja Koch sanoo, että alun perin kyse olikin juuri sellaisesta.

– Sen oli tarkoitus olla kakkososa biisiin, jonka tein vuosia sitten ja joka pohjasi Beethovenin Kuutamonaattiin. Günther sitten nappasi sen ja teki siihen Beethoven-sanat. Tämä ei siis todellakaan ollut tarkoitus, mutta kumma kyllä sanat ja sävel kohtasivat, heh. Mutta mietipä oikeasti Beethovenin viimeisiä aikoja; hän eli musiikille eikä enää yhtäkkiä kuullut sitä. Ei kuulosta kovin hauskalta.

No ei niin. Mutta loppu se on tälläkin hom-malla, ja kuinka muutenkaan se kaula katkaistaan kuin humoristisella loppukysymyksellä:

On tunnettu tosiasia, että sudet astuvat laumassa liikkeessaan toistensa jälkiin. Näin on mahdotonta sanoa, kuinka monta petoa ohitse on kulkenut. Millä saroilla te astutte samoihin jälkiin?

– Suosikkiharrastuksemme on juopottelu, ja voisi sanoa, että kulutamme melkoisen paljon aikaa soittimemme parissa. Hmm, olisiko-han ryypääminen ja rässääminen sitten se juttu, joka meitä yhdistää?